

Heinäkuun viimeinen päivä

Puristan ketjua kämmentä vasten. Autonrenkaan kumi lämmittää ihoa siinä kohdassa missä shortsien lahje loppuu, ja reunan kuvio painautuu ihoon. Helle ei tunnu enää pahalta kun ilmavirta pyyhkii jalkoja ja lennättää hiuksia ja keinu liikkuu.

Sanni keinuu vieressäni. Muistan, kuinka sitä pelotti pienikin liike. Aluksi se keinui sylissäni ja puristi tiukasti kättäni ja toisella kädellä Mannista. Vähitellen se oppi keinumaan itse ja halusi yhä hurjemmat vauhdit.

Tulemme tänne aamupäivisin kun äiti haluaa nukkua. Parin tunnin päästä voimme palata sisään, raivata keittiön pöydän tyhjäksi ja pelata siinä Unoa tai Afrikan tähteä.

Mutta nyt Taavelan kissa loikkaa ensimmäisen kerroksen parvekkeelta alas, ja täti juoksee kotitakki päällä ja tohvelit jalassa sitä kiinni. Talonmiehen rouva vie mäyräkoiransa ulos, mutta Pulliaisten villakoira tulee juuri kulman takaa, ja tietenkin syntyy rähinä.

Sano äidilles terveisiä, huutaa Hokkasen rouva parvekkeelta, ja toinen Frimanin kaksosista kaatuu pyörällä asfaltille ja isosisko juoksee puhaltamaan, ja Ahonen tulee kännissä kotiin keskellä päivää ja kompastuu rappuralliin ja kiroaa ja meitä naurattaa.

Manninen istuu penkillä. Äiti pesi sen pesukoneessa, ja sen jälkeen sen nukkaantunut turkki on haissut oudolta. Harvinaisen rumannäköinen apina, äiti sanoo aina sen nähdessään.

Kai te pärjätte tämän illan kahdestaan, äiti kysyi jo toisen kerran tällä viikolla. Joo totta kai. Teetkö ruuan. Joo voin tehdä. Sannin lempiruoka on makaronilaatikko, jota teen köksänkirjan ohjeen mukaan ainakin kerran viikossa.

Keinuessa kipeät jalat unohtuvat. Yöllä en saanut unta, kun nilkkoja ja polvitaiteita särki. Äiti käski venytellä jalkoja, aspiriini oli loppu. Puin kahdet villasukat päällekkäin ja kiskoin mummon kutomat säärystimet tiukasti polvitaiteiden ympärille, mutta silti oli pakko kieriskellä sängyssä.

Lyhyen pyörämatkan päässä on jokiranta. Siellä ovat Suski ja Anne ja Terhi ja muutamat meidän luokan pojat, ne ovat olleet siellä melkein jokaisena lämpimänä päivänä tänä kesänä.

Joskus Suski jää kotiin tullessaan keinumaan ja kertoo, mitä rannassa on tapahtunut. Se tuoksuu äitinsä hajuvedelle, LouLoulle, keinuni lentää makean pilven läpi. Joskus se pyytää minua ja Sannia mukaan jokirantaan, ja me lähdemme, istumme puun varjossa ja katselemme, kun tytöt makoilevat uimapuvuissa ilmapatjoilla ja pojat hyppivät mattolaiturilta veteen. Kun ne kysyvät, miksen tule uimaan, sanon, että unohdin uikkarin ja että pitää katsoa Sannin perään.

Kun käymme joskus Suskin kotona, sen äiti ottaa voileipätarvikkeet kaapista ja alkaa keittää meille kaakaota. Me kasaamme Suskin ja Sannin kanssa leivillemme kaikkia mahdollisia päällysteitä ja

syömme niitä vähintään neljä. Suski etsii Sannille vanhat heppansa, nukkapäälysteisen ponin ja mustavalkopilkullisen Cindyn hevosen, ja laittaa MTV:n päälle. Toivomme, että seuraava video olisi Madonnan tai Sinead O'Connorin.

Joskus Suskin äiti on leiponut pullaa, ja sen ihanan tuoksun tunnistaa jo rappukäytävässä. Ota vain toinenkin, Suskin äiti kehottaa, niin saat vähän lihaa luitten ympärille. En halua lihaa luitten ympärille, en halua tuollaisia jättiläismäisiä rintoja, varsinkaan en halua isoa takapuolta, ajattelen, mutta tartun silti pullaan.

Tytöt, ei saa keinua liian kovaa, talonmiehen rouva huutaa.

Ei tämä ole kovaa.

Ilmavirta puhalttaa päästä ikävät ajatukset, terveydenhoitajan narisevan äänen.

Ikäiseksesi hitaasti kehittynyt.

Pituuskasvu nopeaa, mutta ei murrosiän merkkejä.

Jos kuukautisia ei ala kuulua, täytyy tutkia tarkemmin.

Äitiäsi on muuten vaikea saada kiinni.

Selitän terveydenhoitajalle, että äiti jakaa aamulla postia ja siivoaa päivisin toimistoja. Iltaisinkin äiti on välillä, olen sanomassa, mutta suljen suuni. Terveydenhoitaja kirjoittaa jotakin tarralapulle ja ojentaa sen minulle. Otan lapun ja kävelen ulos. Menen bussipysäkille, bussi on juuri mennyt, keltaisella lapulla on punakynällä piirrettyjä, tasaisen pyöreitä numeroita. Revin lapun palasiksi ja heitän roskikseen.

”Mentäiskö jo?” Sanni kysyy. ”Mä haluaisin mennä leikkimään Essin kanssa.”

Sannin reppu on ollut jo pari viikkoa sängyn vieressä valmiiksi pakattuna. Se haluaa käydä joka päivä ala-asteen pihalla. Kävelemme kentän viertä, testaamme pituushyppypaikkaa ja hypimme ruudut. Sanni painaa päänsä kiinni ikkunaan ja tiirailee tulevaan luokkaansa, miettii, mikä pulpeteista on sen ja mikä Essin. Minun vanha luokkani on toisessa kerroksessa. Käytävä pääoven takana on tuttu, tutut siniset ja harmaat laattalattiat, mutta vieraat puutyöt ja jumppakassit vitriineissä.

”Ollaan vielä vähän aikaa.”

Otan lisää vauhtia. On vielä monta päivää, kaksi kokonaista viikkoa. Mutta sen jälkeen tätä ei enää ole, Sanni aloittaa koulun ja minä menen kahdeksannelle luokalle. Koulussa minun on oltava ilman Sannia, oltava yksi luokan tytöistä vaikka minusta ei koskaan tule tyttöä.

Kumpi keinuu kovempaa, minä huudan, yllytän, ja Sanni ottaa vauhtia pienillä jaloillaan minkä pystyy, heiluttaa kehoaan tehostaakseen liikettä, mutta minun keinuni nousee korkeammalle, saa

enemmän vauhtia pitkistä jaloistani. Sanni kurottaa liian kauas, ja yhtäkkiä hänen kätensä lipeää, hän putoaa ja jalka vääntyy ja sora repii polven verille.

Minä itken jo ennen kuin Sanni alkaa itkeä. Sanni huutaa äitiä vaikka minä olen vieressä, huitoo minua pois, ja pieni terävä nyrkki osuu leukaani juuri kun näen talonmiehen rouvan juoksevan meitä kohti.

Tiina Rajamäki. Kokoelmasta Vieras maisema. 2018.